

Bijbelstudie Centrum studie over
“Abba Vader”

Geachte lezer,

Het verheugt ons, u deze studie te mogen aanbieden. Het is onze hartenwens, dat u door deze speciale studie wordt gezegend. Wanneer de Zoon Gods zegt: **“Ik ben de deur; als iemand door Mij binnenkomt, zal hij behouden worden”**. (Joh. 10:9), dan kunnen wij vandaag met grote stelligheid zeggen: Wij staan voor het sluiten van de deur, want de wederkomst van Jezus staat te gebeuren en daarmee loopt de genadetijd af. Daarom hebben wij van Godswegen de opdracht, u deze Bijbelse boodschap door te geven. Probeer u alstublieft, om het zonder vooringenomenheid te lezen.

Vragen, die er bij het lezen van deze studie zouden kunnen rijzen, willen wij, voor zover dit mogelijk is, beantwoorden. Wilt u over de inhoud van deze studie of over het Woord van God in het algemeen praten, dan is daar ook een mogelijkheid voor.

Verder hopen wij van ganser harte, dat alvorens u deze studie gaat bestuderen, u uw God en Vader vraagt om geopende oren en vooral om een geopend hart. Opdat de Heilige Geest zelve u inzicht zal geven en u zal doordringen van de boodschap, die God in deze studie tot u zegt. God wil openbaren, hetgeen Hij tot redding van de mensen gesteld heeft. Alleen met het verstand en met rede is deze studie niet te verstaan. Vertrouw aan Hem uw inzicht toe en u zult van licht tot licht gaan en steeds meer vinden tot troost en sterkte.

Met hartelijke Zegenwensen
namens het Bijbelstudie Centrum
Rob Schutte

2 Petrus 1:19

2 Tim. 4:2-4. “verkondig het woord, dring erop aan, gelegen of ongelegen, wederleg, bestraf en bemoedig met alle lankmoedigheid en onderrichting. Want er komt een tijd, dat (de mensen) de gezonde leer niet (meer) zullen verdragen, maar omdat hun gehoor verwend is, naar hun eigen begeerte zich (tal van) leraars zullen bijeenhalen, dat zij hun oor van de waarheid zullen afkeren en zich naar de verdichtsels keren”.

Bijbelstudie Centrum studie over
“Abba Vader”

Broeders en zusters laten we het Woord van God, de Bijbel opslaan en lezen uit **Rom. 8:12-18** *“Derhalve, broeders, zijn wij schuldenaars, maar niet van het vlees, om naar het vlees te leven. Want indien gij naar het vlees leeft, zult gij sterven; maar indien gij door de Geest de werkingen des lichaams doodt, zult gij leven. Want allen, die door de Geest Gods geleid worden, zijn zonen Gods. Want gij hebt niet ontvangen een geest van slavernij om opnieuw te vrezen, maar gij hebt ontvangen de Geest van het zoonschap, door welke wij roepen: Abba, Vader. Die Geest getuigt met onze geest, dat wij kinderen Gods zijn. Zijn wij nu kinderen, dan zijn wij ook erfgenamen: erfgenamen van God, en medeërfgenen van Christus; immers, indien wij delen in zijn lijden, is dat om ook te delen in zijn verheerlijking. De hoop van Gods kinderen. Want ik ben er zeker van, dat het lijden van de tegenwoordige tijd niet opweegt tegen de heerlijkheid, die over ons geopenbaard zal worden”*.

Ik wil het vanmorgen met u speciaal hebben over **“Abba Vader”**. En ik begin met ons allen de vraag te stellen: wie regeert in feite ons leven, ons denken en ons handelen?

Wij leven vandaag de dag in een tijd waarin het niet meer duidelijk te zien is, waar een Christen eigenlijk voor staat. Daarom hebben zo velen niet die echte vreugde en de volheid van de Heilige Geest in zich. Wat zijn we druk bezig met alle dingen, alle normen en maatstaven rondom ons! (d.w.z. die van deze wereld)

Met het oog hierop wil ik dit gedeelte uit **Romeinen 8** eens nader met elkaar bekijken. Paulus heeft het hier over een heel belangrijk onderwerp. Hij staat niet alleen stil bij het feit dat Jezus voor onze zonden is gestorven, maar hij gaat verder. Hij spreekt over, wat als gevolg daarvan, onze positie is geworden.

Een ding zien wij direct al, als hij begint in **vers 12** en daarin stelt dat wij niet verschuldigd, d.w.z. niet verplicht zijn zo te leven als ons vlees en de wereld zou willen dat wij leven.

Ik weet dat veel mensen zullen zeggen: *“Ja, maar... ik ben zo zwak”*. Weet u wat men daarmee te kennen geeft als Christen als men dit zo stelt? Dat de God, in Wie wij geloven, niet bij machte is in ons leven datgene uit te werken, wat Hem welgevallig is. Het verbazende is - ik begrijp het niet, maar ik weet het - dat God in feite in ons hart wil regeren.

Weet u, toen Hij de kinderen Israëls regeerde en hen uit Egypte leidde, zei Hij *niet* tegen Mozes: *“Ik troon in de hemel en doe jij het werk daar maar”*. Nee, Hij zei: ***“Zal ik met u mee gaan”***. Waarom bouwde God de Tabernakel precies in het midden van de stammen van Israël? Hij wilde Zelf te midden van hen zijn!

Paulus spreekt er in **Romeinen 8** over, dat de oude mens en de nieuwe mens in ons in conflict zijn. Sommigen zitten voortdurend in die strijd, waarin de oude mens altijd boven ligt en hen naar beneden drukt. Ik weet niet hoe het met u is, maar ik weet wel dat velen zeggen: *“O, Heer, morgen wil ik een goed Christen zijn en doen wat u welgevallig is”*.

Daarom stelt Paulus de vraag: *“Wie regeert en wie heeft het voor het zeggen in uw leven”*? Dat kunnen er maar twee zijn: het is of wel de Heilige Geest, of het is het eigen ik, die hulp krijgt van de duivel als van een vriend. Dat is heel moeilijk voor ons, want wij menen immers in een vrije maatschappij te leven. Individuele vrijheid is erg belangrijk voor ons, want we willen doen wat wij vinden dat goed is.

Daarom wil ik uw aandacht vestigen op iets dat Paulus ons laat zien. Na **vers 13** van **Rom. 8** laat Paulus het onderwerp van het vlees, dus van de oude mens vallen en gaat hij spreken over de bevoorrechte positie van de zonen Gods. Voelt u zich vandaag een bijzonder iemand?

Wel, als u een Christen bent en de Heilige Geest heeft het bij u voor het zeggen, dan behoort u zich wel zo te voelen. Wat heeft Jezus voor ons gedaan, toen Hij aan het kruis stierf? Alleen maar dat we theologisch verstaan dat we Christenen zijn? Nee, veel meer!

Paulus zegt hier, dat wij overgezet zijn. Als Christenen moeten wij dit echt goed begrijpen. Er zijn maar twee groepen in de wereld waartoe u kunt behoren. Ofwel u behoort bij de grote groep van hen die

natuurlijke menselijke wezens zijn of u behoort toe aan de God van alle genade, die u tot Zijn kind gemaakt heeft.

Het verbazingwekkende is, dat God in Zijn grote liefde de prijs voor u en mij al betaald heeft. Daarom begint Paulus dit geweldige hoofdstuk met te zeggen, dat er geen veroordeling is voor hen die in Jezus zijn.

Maar zelfs dat was niet genoeg voor God. Maar wat God gedaan heeft, is dat Hij een deel van Zichzelf in ons plaatst. Ik hoop dat u kunt volgen wat ik zeg, want dit feit is natuurlijk een geweldig voorrecht, alhoewel het ook een geweldige uitdaging geeft.

Hoe heeft God dat gedaan? Hij heeft ons een nieuwe Geest gegeven. Paulus spreekt over twee geesten in deze wereld en ik hoop dat als ik klaar ben, u voor uzelf zult weten waar u staat. God zegt: **“Ik heb u niet de geest van slavernij gegeven”**.

Alles wat een slaaf doet, doet hij uit angst. Als een slaaf in die oude Romeinse galeien niet roeide, wist hij dat hij geslagen zou worden. Angst is wat een slaaf beheerst. Ik weet niet of u er wel eens over nagedacht hebt, maar het is de geest van de angst die heerst over de mensen in deze wereld.

Er is vrees voor de toekomst, vrees en onzekerheid, er is angst voor het verliezen van de baan, zie maar naar de politiek. Er is angst voor andere mensen, er zijn mensen die alleen naar de kerk gaan uit angst voor andere mensen. Denk er eens over na hoe de vrees in allerlei vormen de mensen van deze wereld beheerst.

En de vraag is nu: Waarom worden wij zo vaak door angst beheerst? Wij weten allemaal hoe snel wij angst en vrees hebben. Kent u zelf iets van die vrees voor mensen? Hoe vaak is het, dat u met mensen praat en dat u denkt: **“Ik zou eigenlijk iets over de Jezus moeten zeggen”**, maar u doet het niet. Waarom niet? Waarom blijven wij stil? Vrees voor mensen is iets vreselijks.

Waarom zijn wij zo gauw van streek als iemand ons niet groet of **“hallo”** zegt? Waarom willen wij niet vergeten worden door andere Christenen? Waarom willen we niet opvallen en willen we geen commentaar krijgen.

Durf jezelf te zijn ook tussen anderen, durf te bidden voor het eten als er vele andere mensen om u heen zitten. Uitkomen voor je geloof geeft vaak moeilijkheden, maar wie dienen we? Moeten we als Christenen zo gaan denken: **“Wat zouden zij van mij wel denken, als ik dit of dat niet doe”**? Vrees voor mensen is verschrikkelijk. En dit is wat Paulus ons in dit gedeelte duidelijk wil maken.

Wij hebben niet een geest van vrees ontvangen. In **2 Tim. 1:7** staat het nog sterker: **“Want God heeft ons niet gegeven een geest van lafhartigheid”**; dat hoort niet bij de Heilige Geest. Mag ik u vragen: in welk deel van uw leven handelt u nog steeds vanuit uw vrees voor mensen?

Er staat ook in **2 Tim. 1:7**, wat God ons werkelijk gegeven heeft. En wat heeft Hij ons gegeven? **“Hij heeft ons een geest van kracht, van liefde en van bezonnenheid gegeven en, . . . Rom. 6:15, de geest van het zoonschap”**!

Dat betekent vanuit het Grieks, dat Hij ons aangenomen heeft als een zoon. Wij zijn in Gods ogen aangenomen als zonen en dochters. Gods Woord getuigt dat en de Geest, want (**vers 16**): **“Die Geest getuigt met onze geest, dat wij kinderen Gods zijn”**.

De Romeinen hadden in die tijd een heel bijzondere gewoonte. Een welgestelde Romein kon - al had hij zelf veel kinderen - zeggen: **“Ik wil dat deze of die persoon mijn zoon wordt”**, ook al was deze helemaal geen familie; hij gaf dan die “zoon” een “zegelring” aan de vinger en kon zomaar tegen een buitenstaander zeggen: **“Dit is mijn zoon”**. (zie o.a. de film “Ben Hur”)

Bijbelstudie Centrum studie over
“Abba Vader”

En dat is wat Paulus hier tegen ons zegt. God heeft ons de Geest van adoptie (aanneming tot het zoonschap) gegeven. Hij heeft ons tot zonen en dochters gemaakt. Kunt u zich een groter verschil voorstellen tussen de geest van vrees, die altijd bang is en de Geest van adoptie?

Hoe deed God dat? Hij gaf ons de Heilige Geest. En wat is daar het bewijs van? Sommigen zeggen: *“dan moet je in tongen gaan spreken”*, of wat dan ook, - alsof dat het bewijs zou zijn - maar dat zegt Paulus hier helemaal niet.

Het bewijs is, dat onze geest roept: **“Abba Vader”**. Let op, er staat niet alleen **“Vader”**. Het woord **“Vader”** is in het Hebreeuws: **“ab”**, maar in het Aramees - de taal die toen gesproken werd **“abba”**. Paulus schreef de hele brief in het Grieks, maar hier stopt hij even en gebruikt een Aramees woord.

Waarom? Omdat hij hier een woord wilde gebruiken, dat heel dicht bij de mensen stond. Het is een emotioneel woord, het staat heel dicht bij ons, **“Abba Vader”**. Ik denk dat het in het Nederlands ongeveer dezelfde waarde heeft als het woord: *“pappa”*.

Maar dan zeggen wij: *“God is te groot, dat kun je nooit zeggen”*. Maar de reden is, dat Hij ons zonen en dochters noemt. Het gaat er niet om of wij goed of slecht zijn. Hij roept ons om Zijn geliefde kinderen te zijn. Zelfs voor Joden en moslims is het heiligschennis en aanmatiging om God **“Vader”** te noemen.

U weet wel dat de Joden Jezus veroordeelden, omdat Hij God Zijn Vader noemde? Nu, God heeft voor ons, in de persoon van Jezus, iets geweldigs gedaan. Wat ook ons verleden is geweest en wat ook onze zonde is geweest, wanneer wij naar Jezus komen, plaatst Hij ons in die positie, waardoor wij - net als Hijzelf - zonen van God worden.

Dat is wat Paulus hier zegt: **“Als wij kinderen zijn, dan zijn wij ook erfgenamen”**. Niet alleen geeft Hij Zijn Geest in ons leven en wil Hij ons leven regeren, Hij wil ook dat wij zullen delen in alle glorie die Hij heeft! Als ik daarover nadenk, is dat buitengewoon geweldig. Bent u een kind van God? Hebt u Jezus echt die plaats gegeven? Want als u desondanks voor uzelf blijft leven, duwt u de Heilige Geest altijd in een hoekje.

En sommigen van ons hebben dat gedaan. Wij zijn gewoon doorgegaan met die dingen te doen, die God *niet* welgevallig zijn en wij hebben God aan de kant geschoven.

Wanneer wij echter tot dat inzicht komen en tot innerlijke erkenning daarvan, mogen wij naar de Here God toegaan en Hem vragen ons leven opnieuw met Zijn Heilige Geest te vullen.

Tot slot noemt Paulus nog een hele belangrijke zaak in **vers 18**. **“Want ik ben ervan overtuigd dat het lijden van de tegenwoordige tijd niet opweegt tegen de heerlijkheid die aan ons geopenbaard zal worden”**.

Welnu, het is heel belangrijk om te zien, dat wij niet alleen tot het zoonschap geroepen zijn om in de heerlijkheid van Jezus te delen, maar dat wij ook geroepen zijn om in Zijn lijden te delen en dat is wat velen van ons niet willen.

Als er iets heel moeilijk gaat, zeggen wij: *“o, er is vast iets fout bij mij”*. Maar ik denk, dat het 't tegenovergestelde is. Als wij nooit problemen hebben, nooit strijd, dan moeten wij ons ernstig afvragen of God wel in ons leven kan werken.

Daarom staat er in **vers 17b**, dat het deel hebben aan Jezus (en het deel hebben aan het zoonschap) nu betekent: delen in Zijn lijden, doch dat daar een ander deel op volgt, n.l. delen in Zijn verheerlijking. En dan laat Paulus er in **vers 18** op volgen, dat hij er zeker van is, dat de problemen en moeiten van nu (het lijden van de tegenwoordige wereld) niet opwegen tegen de heerlijkheid, die over ons geopenbaard zal worden.

Bijbelstudie Centrum studie over
“Abba Vader”

Als wij problemen hebben met onze kinderen, met ziekte, of wat dan ook, waar ligt dan ons probleem? Wij maken geen vergelijking! Wij kijken alleen maar naar het probleem en zeggen: *“o, wat is dat moeilijk”*. Ja, de moeiten waar we doorheen moeten gaan, zijn inderdaad moeilijk; dat valt niet te ontkennen. Maar zolang je alleen daarnaar blijft kijken, blijven ze ook moeilijk.

Neen, zegt Paulus, wat je moet doen is: Maak een vergelijking. Als wij in de problemen zijn, zeggen wij heel vaak: *“Heer, bevrijdt mij er snel van”*. Doch Paulus zegt: *“vergelijk”*. Zeg: *“hier is mijn lijden en dat is de heerlijkheid die komt”*.

Sommigen van u hebben wellicht moeilijkheden in de familie, of misschien met de gezondheid, of wat dan ook, maar als we kinderen van God zijn, als de Heilige Geest in ons leven is gekomen, geeft God ons ook *“het voorrecht”* om met Zijn Zoon te delen in het lijden.

Wij zullen het veelal niet als *“een voorrecht”* herkennen, omdat lijden iets is wat wij van nature niet willen. Weet u, de filosofie van ons Christenen is heel vaak, dat wij geroepen zijn om een geweldig, fijn, goed, gezellig leven te leiden, maar dat staat *niet* in mijn Bijbel. Jazeker, er is overvloed van vreugde in ons hart, maar toen God ons riep om Zijn zonen te worden, heeft Hij ons ook geroepen om te lijden ter wille van de Naam van Jezus.

Wat Paulus hier in **vers 18** probeert te zeggen, is: als je in de problemen zit, ga dan vergelijken. Wat God in en door het lijden uitwerkt is: heerlijkheid. Doch dan ontdek je ook dat je die beiden (lijden en heerlijkheid) niet kunt vergelijken, want . . . er is geen middel tot vergelijking voor de heerlijkheid die God Zijn kinderen bereidt!

Immers wat geen oog heeft gezien en geen oor heeft gehoord en wat in geen mensenhart is opgekomen, al wat God heeft bereid voor degenen, die Hem lief hebben. (1 Cor. 2:9) Ziet u, het is niet benoembaar.

Op een andere plaats omschrijft Paulus het als ***“een alles verre te boven gaand eeuwig gewicht van heerlijkheid”***. (2 Cor. 4:17), waar tegenover hij het lijden van de tegenwoordige tijd typeert als ***“de lichte last der verdrukking van een ogenblik”***.

Daarom is het een groot voorrecht om een zoon of dochter van de Here God te zijn, maar . . . het brengt ook verantwoordelijkheid met zich mee! Toen de Tempel die Salomo gebouwd had voltooid was en alles wat hij gemaakt had buitengewoon mooi was, brak het moment van de inwijding aan. Salomo ging toen ten aanschouwen van de gehele Gemeente van Israël, staande voor het Altaar des Heren in gebed en vroeg: ***“Here, vult U de Tempel”***.

Hierin is voor mij iets zeer belangwekkends. Op het moment dat de heerlijkheid des Heren op de Tempel neerdaalde en deze vervulde, moesten de priesters die in de Tempel waren naar buiten komen, want zij konden vanwege de heerlijkheid niet meer blijven staan om hun dienst te vervullen.

Wat zegt ons dat? Dat God Zijn glorie of Zijn heerlijkheid *niet* met ons wil delen? Ofwel u staat God toe door de Heilige Geest Zijn heerschappij en gezag in uw hart en leven uit te oefenen, of Hem wordt slechts een hoekje van ons hart gegund. Of anders gezegd: bewilligt u erin dat God op de troon van uw hart plaats neemt, of is en blijft uw eigen ik op de troon van uw hart zitten.

Wij moeten ervoor waken, dat wij niet zulke mensen zijn die eigenlijk geen tijd hebben, omdat we nog zo veel andere dingen moeten doen en dat onze houding ook zo is voor God.

De concrete vraag is: Als God bereid is in ons leven te komen en als “gezaghebbende” in ons hart te regeren, is Hij dan ook welkom? Zetten wij alles aan de kant, opdat Hij in ons hart volledig kan wonen? Wij kunnen alleen voor ons zelf hierop antwoord geven.

Amen,
de Heer Zegenen u.